

N:o 175.

Af herr **J. Nydahl**, *om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om ändring i gällande bestämmelser i fråga om befordringarna inom arméns officerscorps.*

Ofta nog inträffar det, att såväl offentligen som enskildt klagomål framställas öfver befordringsväsendet inom svenska arméns officerscorps. Huruvida dessa varit i ena eller andra fallet befogade eller ej, kan af den utomstående, af den, som icke närmare känner personer och förhållanden, svårigen afgöras. Men så mycket torde man kunna säga, att befordringarna ej befinna sig på den ståndpunkt, som deras betydelse onekligen kräfver.

Gerna må medgifvas, att det är svårt att i fredstid komma till ett fullt rättvist befordringssystem. Men det är önskvärdt, att man så mycket som möjligt må förverkliga billiga och rättvisa befordringsgrundsatser. Regeringsformens 28 § betonar, att »förtjenst och skicklighet» skola vara bestämmande. Men huru dessa egenskaper skola prövas, derom finnes intet stadgadt rörande militära befordringar. Vid tillsättande af en del civila tjenster upprättas förslag å flera personer, och det finnes rätt att öfverklaga upprättadt förslag och styrka kompetens. Ett sådant tillvägagående passar visserligen icke vid befordringarna inom krigsmagten, men nog synes man kunna uppställa vissa kompetensprof för nåendet af vissa grader på den militära banan. Derigenom skulle man kunna erhålla några hållpunkter för bedömandet af de personers kunskaper och duglighet, hvilka eljest skulle stå i tur till befordran, af deras lämplighet och egenskaper för den högre graden.

Det synes icke vara någon obillig fordran, att den, som skall emottaga befattning som kompani-, squadrons- och batterichef, genom prof, företrädes-

vis af praktisk art, visar, att han är hemmastadd i alla kompaniets tjänstegrenar i fält, att han eger förmåga att leda kompaniets öfningar, utbilda dess underbefäl, samt att han visar sig kunna på ett tillfredsställande sätt lösa honom i terrängen förelagda uppgifter med en truppstyrka, uppgående till ett kompani.

Det synes ej heller vara för mycket begärdt, att den, som vill nå majorsbefordran på stat, ådagalägger, att han kan föra bataljonen i honom förelagda strids- eller andra uppgifter, att han, der tillfälle så erbjudes, visar, att han förstår att taga befäl öfver de andra vapnen, då de i mindre styrka tilldelas en bataljon, att han följaktligen eger erforderlig kännedom om dessa, samt att han eger förmåga att leda de krigsspels-, fält- m. fl. öfningar, som kunna komma i fråga med officerare af lägre grader.

Att åstadkomma kompetensprof i detta syfte, torde icke vara omöjligt, blott viljan är god. Med dessa prof vinnes den fördelen, att utbildningen inom officerscorpsen vidmagthålles och utvecklas, att det måste från vederbörande högre befälhafvare inträda inspektion, grundlig och genomgående, i stället för blott uppvisning och parad, och att denna anordning kommer att verka höjande på officerscorpsen i dess helhet. För krigsstyrelsen och dem, som hafva att afgifva befordringsförslag, kan ej annat än kännas angenämt, då de verkligen hafva något att hålla sig till, då det gäller att bedöma underordnade och deras kompetens för vinnande af högre befattning. På grund af hvad sålunda i korthet blifvit anfördt får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det täcktes Kongl. Maj:t utfärda sådana föreskrifter rörande befordringarna inom svenska armén, att för nåendet af kompani-, squadrons- och batterichefsgraden samt för befordran till major på stat tillfyllestgörande kompetensprof måtte afläggas, egnade att skapa ett rättvist befordringssystem på grundvalen af förtjenst och skicklighet.

Stockholm den 7 mars 1891.

Joh. Nydahl.